

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. V. Vtilitatem & perfectionem nostram in mortificatione sit am esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

inimicum suum vlciferentur, subiugarent & subiicerent: Hinc tanto timore aliquid corpori indulgebant, & laute habebant, sibi enim persuadebant id esse opem ferre & arma inimico suggerere, vt viribus partis ipsos postea male haberet:

August. lib. seu exhortatum de salutarib. monitionib. c. 3.

Corpus subiugendum, ne recalcitret. Prou. 29. 22.

SS. Viri laboribus corpus alterant. Palladius.

Hist. Eccl. p. 2. lib. 6. c. 2. Corpus vexandum, vt pote quod non vexat.

Bernardus.

Demon per corpus nos tentat.

S. Augustinus ait: *Ne praebeamus vires illicitas corpori nostro, ne committat bellum aduersus spiritum nostrum: sed in hoc totum simus, vt hoc castigemus & mortificemus, ne magis contra nos exurgat. Vt enim dicit Sapiens: Qui delicato à pueritia nutrit seruum suum; postea sentiet illum rebellē; Erant sancti illi monachi in sancto hoc exercitio valde solliciti & attentī, nihil prius habentes, quam vt mortificarent & mīauerent huius hostis vires: sic vt, quando alia media non sufficiebant, ad domandum & subiiciendum corpus, vtebantur corporalibus & grauib. laboribus. Vt narrat Palladius de quodam monacho, cui multum erant infestae, vanae & superbae cogitationes, quas à se repellere non poterat; sumpsit sportam, qua magnum lapidum acerrimum ex vna parte in aliam transportauit. Querebatur ab eo, quod ageret? Respondit: *vexo eum qui me vexat, & vlciscor inimicum meum.**

Idem, de sancto Macasio in eius vita refertur: & de sancto Dorotheo legitur, quod multis & duris poenitentis affixerit corpus, & videns illum quidam laboribus, obrutum petebat, cur tam vexaret corpus, cui respondit, quia hic me occidit.

Sanctus Bernardus odio & sancto furore in corpus plenus, vt inimicum capitalem aiebat: *Exurgat Deus, cadat armatus iste, cadat & conteratur inimicus homo, contēptor Dei, amator sui, amicus mundi, seruus diaboli. Quid tibi videtur. Certe si recte sentis mecum, dices: Reus est mortis, crucifigatur, crucifigatur.*

Huiusmodi sane animo & generositate mortificanda nobis est caro, & subiuganda, vt se non plus leuet, & secum spiritum & rationem abiiciat, hoc enim hoste debellato, etiam de diabolo debella-

tum erit. Vt enim diaboli nos impugnant & mediante carne nos superare nituntur, sic & nobis cum diabolis dimicandum mortificatione, & contradictione carnis.

Id recte animaduertit S. Augustinus in verba illa gloriosi Apostoli Pauli: *Ego igitur sis curro, non quasi in incertum sic pugno, ut non quasi aerem verberans, sed castigo corpus meum, & in seruitutem redigo.* Non pugno cum diabolo, vt qui aerem verberat, & cum phantasmate pugnat, quod gladio aggreditur, hoc enim frustra laborare est: sed castigo & mortifico carnem meam, & laboro illam subiugere. Ibi Sanctus dicit: *Castiga corpus tuum, & diabolum vinces, hoc enim modo Paulus aduersus illum docuit nobis esse pugnandum.* Dum Tribunus militum limitaneus eum Maurum vadit ad pugnam, ineludit Maurum captum carceri, vt in illum non insurgat & inimici opem non ferat. Idem & nobis vsui esse debet subiugantes & mortificantes carnem, vt ad inimicos non transfugiat.

CAPVT V.

Vtilitatem & perfectionem nostram in mortificatione sitam esse.

Hinc dicebant Sancti & Magistri vltra spiritualis omne commodum & perfectionem nostram sitam esse in mortificatione. S. Hieronymus inquit: *Tantum proficies, quantum tibi ipsi vim intuleris.* Et in illud Iob: *Neo inuenitur in terra suauiter viuentium,* dicit verum timorem & perfectam sapientiam non reperiri in terra viuentium secundum voluntatem. Vt de terra, quae colitur, dicitur, quando producere permittitur, quae vult quae sunt cardui & spinæ quod gaudet & quiescet, sed dum cogitur proferre triticum aut simile granum, dicitur laborare: sic est in terra cordis nostri, dum quis viuunt secundum desideria & appetitus,

tus, dicimus illum exultare & suaviter vivere.

In hac ergo terra, vt dicit sanctus Hieronymus, non inuenitur vera sapientia: est in terra eorum qui laborant & mortificant, & abnegant appetitus suos. Hac regula & mensura metiuntur sancti virtutem, & vniuscuiusque spirituales profectum.

Si videre velis, quantum in virtute profeceris, attende quantum te ipsum mortificaueris, quam superaris & domueris passiones & prauas inclinationes quid humilitatis & patientiæ acquisieris: si affectio ad res mundanas carnem & sanguinem tibi interierit, & hic videbis, an quid profeceris nec ne: non in eo, si magnum solamen est iustum habeas in oratione. Sic legimus de beato patre nostro, quod pluri faciebat mortificationem quam orationem, & illa profectum cuiusque metiebatur. Et dum Patri nostro Francisco de Borsâ, commendabatur aliquis vt sanctus & perfectus, dicebat: Talis est, si mortificatus sit.

Ludouicus Blosius dicit seruum Dei mortificationem similem esse racemo maturo, molli & suauis gustu: non mortificationem verosimilem racemo labruscæ duro, amaro & nullus gustus, vt dicit Prophetâ Isaias: *Expectaui vt faceret vinas, & facit labruscas.* Hoc discrimen est inter filios Dei & filios huius mundi, quod hi regantur appetitu sensuali, nec cura sit his mortificatio. *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis.* CHRISTI autem filii nihil tam curæ, quam mortificare & crucifigere affectus, & appetitus, & eidem non reguntur, sed spiritu & ratione.

Verum quidem est perfectionem nostram essentialiter in mortificatione, sed charitate & amore DEI consistere, & eo quis perfectior, quo magis Deo per charitatem vnitur: Sed vt Lapis detentus loco alto, sublatis impedimentis, quæ illum detineat contra naturæ pro-

pensionem, statim deorsum ad centrum, locum naturalem fertur; sic anima nostra substantia spiritualis & à Deo creata inordinati appetitus & prauæ inclinationis sublatis impedimentis, quæ eam rebus mundatis affixam tenent, statim Dei auxilio ad Deum centrum, & finem deferretur, eique per charitatem coniungitur.

Hinc recte D. Augustinus: *Ponderibus suis aguntur omnia, & loca sua petunt, leuia sursum & graua deorsum.* Aer enim & ignis superiora, terra & aqua inferiora petunt. Et sicut naturalia ratione proprii ponderis mouentur; sic etiam creaturæ rationales secundum amorem in iis dominantem. Hic enim pondus earum est, hinc si in nobis dominatur amor rerum temporalium, ambitio, desiderium honoris, & voluntatem propriam perficendi, & commoditatis nostris obsequendi, motus & desideria nostræ erunt sensualia & terrena. Sed si mortificatione extinctus sit sensualium amor, dominabitur nobis Creatoris amor, & hic pondus nostrum erit, & cor nostrum maiore leuitate ad Deum quam lapis ad centrum ferretur. *Fecisti nos Domine ad te, & in quietum est cor nostrum, donec requiescat in te.*

August. 1. 17. Conf. 1. c. 9.

Amor anime nostra pondus.

August. 5. 1. Conf. 1. c. 1.

Hinc est, quod Sancti perfectionem nostram, & perfectionem mensura mortificationis metiantur; quo enim quis magis est mortificatus, eo maiorem Dei amorem & perfectionem habet.

Super illud Psalmi 41. *Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus,* dicit sanctus Augustinus: *Ceruus Serpentes necat, & post serpentium interemptionem maiori siti inardescit, peremptis serpentibus ad fontes acrius currit.* Quod proposito recte conuenit. Scire vis, quid causæ sit, quod non multa siti & desiderio perfectionis, & amore Dei tenearis, causa est, quod, vt ceruus serpentes non interimas. *Serpentes vitia tua sunt, consume serpentes iniquitatis, tunc amplius desiderabis fontem veritatis.*

August. 17. 4. 11.

Ceruus enectus serpentibus fontem, & homo mortificatus vitia tua sunt, consume serpentes iniquitatis, tunc amplius desiderabis fontem veritatis.

Statim amabit anima vestra Deum, vt ceruus fontes aquarum. Sic vt quantum progredieris in mortificatione, tantum creiscat perfectio & amor Dei. Alibi idem dicit: *Augmentum charitatis, diminutio cupiditatis: Perfectio nulla cupiditas.* Vt enim aurum purius & perfectius fit, quo magis consumuntur & destruuntur feces, quas habet; sic & amor Dei fit perfectior & auctior, quo amor inordinatus nostri ipsius & rerum temporalium magis minuitur, & amore hoc consumpto & extincto, amor Dei omnis perfectus & purus erit.

August. lib. 23. 99. 36. Mortificatus homo est animum defaciatum.

Cassian. lib. 5. de Renuntiant. c. 26.

Refert Cassianus de Abbate Iohanne, quem iam in extremo vitæ discipuli circumsteterunt, vt filij solent ea hora patrem, & instanter ab eo petierunt, vt aliquid in medium ad eorum consolationem & spirituale commodum adferret: vt memoriale aliquod mandatum, velut hereditarium legatum relinqueret, per quod possent ad perfectionis culmen præcepti compendio facilius peruenire. Ingemiscens ille: *Nunquam (ait) meam feci voluntatem, nec quemquam docui, quod prius ipse non feci.*

CAPVT VI.

Religiosis & iis præcipue, qui cum proximo agunt, magis necessariam esse mortificationem.

Mortificatio religiosi peculiaris est.

EXercitium hoc mortificationis seruis Dei omnibus proprium & necessarium est. vt quotidie magis magisque voluntati Dei sese accommodent: sed specialiter religiosi peculiare est. Ob hoc enim relinquimus mundum, & intramus religionem hocque est quod ait S. Benedictus. id demum religiosum esse, corrigere & mutare mores. Eiusque Religiosi in professione, quam edunt, sic dicunt: *Promitto conuersionem morum meorum.* Hoc in Religione profitemur, idque mortificatione faciendum, exuentes veterem hominem,

S. Benedictus.

& induentes nouum, vt ait D. Paulus: *Spoliantes vos veterem hominem cum artibus suis, & induentes nouum.* Sicque mornebat D. Bernardus intrantes Religionem: *Attendite, solus spiritus hic intrare debet, corpus vero foris manere.* Indicans in religione non agendum de corpore delicate habendo, nec de appetitu & inclinationi obsequendo, sed omnem curam animæ & spiritui impendendam, secundum Apostoli dictum: *Spiritu ambulare, & desideria carnis non persequi.* Hoc est spiritu ambulare, tam à seruis Dei expeditum & commendatum, viuere secundum meliorem nostri partem, qui est spiritus & ratio, & non secundum inferiorem, quæ est caro & sensualitas. Dicit Cassianus fuisse commune decretum & traditionem veterum Patrum, multisque experientis confirmatum, neminem multum posse proficere & durare in religione, nisi in hoc totus esset, vt propriam voluntatem & appetitum mortificaret, hæc enim religioni multum aduersatur. Multis enim experientis edocuit tradunt eum in cœnobio diutius perdurare non posse, qui prius voluntates suas non didicerit superare.

Quamuis id omnibus religiosis conueniat, tamen maxime iis qui cum proximis agunt. S. Chrysostomus docet, mortificationem passionum maxime iis esse necessariam, qui ad adiuuandum proximos in media plebe versantur: hic enim fere istæ (sic enim passiones nominat) plus nutrimenti habent ob occasiones, quæ ibi se offerunt Miles non vadens in castra debilitatem suam occultat, sed dum ibi est, ostendit quis sit. Similiter dicit Chrysostomus, qui manet in angulo, dissimulat defectus, sed cui cum mundo dimicandum, & eius spectaculum esse debet, huic maxima virtus & mortificatio necessaria est.

Præterea, vt vincamus, quibuscumque agimus necesse est iis nos accommodare, & eorum conditioni seruire, quantum fieri potest, secundum illud Diui Pauli: *Omnibus omnia factus sum, vt omnes facerem*